

6. tanulmány

Ádám és Jézus

November 4., szombat délután

Csak egyedül Isten egyszülött Fia nyújthatott szabadulást azoknak, akik Ádám bűne miatt Sátán alattvalóivá váltak.

Isten Fia megadta a lehetőséget az ördögnek, hogy bármilyen stratégiájával próbára tegye Őt. Az ellenség megkísértette a mennyei angyalokat, később pedig az első Ádámot. Ádám elbukott, és Sátán azt hitte, hogy Krisztust is csapdába ejtheti, amikor majd emberi természetet ölt. Az elbukott seregek annak lehetőségét látták ebben, hogy győzhetnek Jézus felett. Várták, hogy szembeszállhassanak az Úrral. Abban a pillanatban, amikor Krisztus ajka lezárult a halálban, a gonosz az angyalaival azt hitte, hogy győzött. (...)

Haláltusájában Isten Fia csak mennyei Atyjára számíthatott – mindezt hit által. Ő volt a megváltás ára, a fogvatartottak szabadulásáért felajánlott áldozat. Karjával hozott üdvösséget az emberek fiainak, ezért viszont nagy árat kellett fizetnie. – *125. kézirat*, „Isten változhatatlan törvénye”, 1901. december 9.

Amikor Isten bűnbocsánatot nyújt a bűnösnek, felmenti az őt megillető büntetés alól, és úgy tekint rá, mintha nem vétkezett volna. A mennyei előjogok részeseivé teszi, és Krisztus érdemei révén megigazítja őt. A bűnös csak az Isten Fia által hozott nagy engesztelő áldozatba vetett hite által igazulhat meg. Senki sem igazul meg saját cselekedetéből. Csak Jézus szenvedése, halála és feltámadása alapján szabadulhat meg a bűntudattól, a törvény elítélésétől és a törvénytelenység büntetésétől. A hit az egyedüli feltétel, ami által elnyerhető a megigazulás, viszont a hit nem csupán meggyőződést jelent, hanem bizalmat is. (...)

Az üdvözítő hit nem egy alkalmi hit, nem egyszerűen csak értelmi felvilágosodás, hanem szívből fakadó meggyőződés, ami elfogadja Krisztust személyes Megváltójának... Amikor a lélek belekapaszkodik Jézusba, mint üdvösségének egyedüli reménységébe, akkor mutatkozik meg az igazi hit. Az ilyesfajta hit arra készíti birtoklóját, hogy érzelmileg Krisztushoz kötődjön; értelme a Szentlélek uralma alá kerül, jelleme pedig elváltozik a mennyei képmásra. Hite nem halott, hanem szeretet által munkálkodik, és arra készíti, hogy az Üdvözítő szépségét szemlélje, és a mennyei jellem szerint átalakuljon. – *That I May Know Him*, 110. o.

Az engedelmisség megnyugtat. Béke, állandó béke árad a lélekbe, mert békességet találunk a Krisztus iránti tökéletes engedelmisségben. Az Isten akarata iránti engedelmisség megtalálja a békét. A szelíd és alázatos Üdvözítő lépéseit követő tanítvány nyugalmat talál, amit a világ nem adhat, sem el nem vehet. „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízunk.” (Ésa 26:3) – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 802. o.

November 5., vasárnap – Megigazulva hit által

Isten azt fogja jelenteni számunkra, amit mi megengedünk neki. Fél szívvel mondott gyenge imáink nem részesülnek mennyei jutalomban. Nagy szükségünk ismételten kéréseinkkel ostromolni a mennyet! Kérjétek hittel, várjátok hittel, fogadjatok hittel, örüljétek a reménységben, mivel aki keres, talál. Ebben a tekintetben legyetek komolyak. Teljes szívvel keressétek az Urat. Az emberek lelkesen és komolysággal viszonyulnak minden mulandó feladathoz, mígnem siker koronázza erőfeszítéseiket. Erőtéljes komolysággal tanuljátok meg az Isten által megígért gazdag áldások elsajátításának művészetét, és akkor részesültök az Ő világoosságából, igazságából és gazdag kegyelméből.

Őszinte lelki éhséggel kiáltatok az Úrhoz. Addig küzdjétek a mennyei küldöttekkel, amíg elnyeritek a győzelmet. Helyeztétek az Atya tenyerébe teljes lényeteket, lelketeket, testeteket és értelmeteket, és határozátok el, hogy az Ő szeretetének odaadó eszközeivé váltok, akit az Ő gondolata és Szentlelke ural. – *Our High Calling*, 131. o.

Ebben az életben tüzes próbákön kell átmennünk, súlyos áldozatokat kell hoznunk, de Krisztus békéje a jutalmunk. Olyan kevés lemondást vállalunk, olyan keveset szenvedünk érte, hogy már csaknem teljesen elfelejtettük a keresztet. Ki kell vennünk a részünket Jézus szenvedéseiből, ha majd a trónjára szeretnénk ülni vele. Míg önmagunk kényeztetésének könnyű ösvényét tapossuk, és visszariadunk az áldozattól, nem szilárdul meg a hitünk, és nem ismerhetjük meg sem Jézus békéjét, sem azt az örömet, ami a győzelem tudatának gyümölcse. Akik a megváltottak seregéből a legnagyobb dicsőségben részesülnek, akik Isten és a Bárány trónja előtt fehérbe öltözve állnak, jól ismerik, mit jelent a küzdelemben felülkerekedni, mert a nagy nyomorúságból jöttek. Akik a küzdelem helyett behódoltak a körülményeknek, nem tudják majd, hogyan álljanak meg azon a napon, amikor mindenkinek a saját igazságosságával kell megmentenie önmagát. (...)

Élő és tevékeny hit! Szükségünk van rá, mindenképpen meg kell szereznünk, különben gyengék leszünk és kudarcot vallunk a megpróbáltatás napján. Az utunkra ereszkedő sötétségnek nem szabad eltántorítania, sem kétségbe ejtenie bennünket. Nem más ez, mint az a lepel, amellyel Isten elfedi dicsőségét, amikor eljön, hogy gazdag áldásokat hozzon nekünk. Már múltbeli tapasztalatainkból tudnunk kellene ezt. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 215. o.

A türelem védelmet nyújt a próbában olyan szavak és tettek ellen, amelyek árthatnak a lelkünknek, de embertársainknak is. Függetlenül attól, milyen próbákat kell átélned, semmi sem fog tartósan befolyásolni, ha türelmes és nyugodt maradsz a nehézségben. (...)

A türelemnek kell tökéletessé tennie a munkát, különben nem lehetünk tökéletesek. Próbák és szenvedések várnak ránk, és mihez kezdünk: türelemmel viseljük, vagy elkeseredünk és panaszkodunk? Az aranyat azért helyezik a tűzbe, hogy eltávolítsák róla a salakot. És akkor ne legyünk türelmesek, amikor az Ötvös szemmel tart minket? Ne engedjük meg magunknak, hogy elszomorodjunk, vigasztalanok maradjunk, hanem tanúsítsunk nyugodt bizalmat Isten iránt, és tartsuk örömmel, hogy próbák érnek Krisztusért. – *Our High Calling*, 70. o.

November 6., hétfő – „Mikor még bűnösök voltunk”

Jézus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szeretttük volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. (...)

A kegyelem Isten tulajdonsága, amit arra érdemtelen emberek iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de az Úr általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig ereszti le kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert.

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Azért adta életét, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 161. o.

A keresztre szegzett Megváltó legyen gondolataink középpontjában, és váltsa ki legmélyebb érzéseinket. Krisztus igazi követői értékelik végtelen áldozatát, és oda mennek, valahová csak Ő megy. Előjognak fogják tartani Jézus terheinek hordozását. Csak a kereszttel érthetjük meg a lélek értékét. Az ember, akiért Krisztus meghalt, annál nagyobb értéket képvisel, mivel az Atya elfogadta a végtelen árat, ami a Fia halála által lett kifizetve megváltása érdekében. Micsoda bölcsesség, irgalom és szeretet mutatkozik meg ebben! Az ember értéke csak a Golgotán ismerhető meg. Krisztus keresztiének titka által állapíthatjuk meg értékét. – *Lift Him Up*, 242. o.

Ádámnak és Évának valóban megnyílt a szeme, de mit láttak meg? Meglátták a szégyent és a pusztítást, rájöttek, hogy a védelmükre adott mennyei világosság ruhája eltűnt. Megnyílt a szemük, és meglátták, hogy meztelenségük a törvény áthágásának következménye. Amikor meghallották Isten hangját a kertben, elrejtőztek, mert egy addig még nem ismert dologra számítottak: a mennyei büntetésre. (...)

Az Atya kijelentette, hogy az ember egyetlen biztosítéka, ha engedelmeskedik. Nem arra hívtunk, hogy a gonoszság útján kísérletezzünk. Az engedetlenség csak meggyengít bennünket. Istennek az a terve, hogy az embernek mindenben tisztánlátást adjon. – *Conflict and Courage*, 20. o.

November 7., kedd – „A bűn által a halál”

Fájdalom töltötte be a mennyet, amikor a tudomásukra jutott, hogy az ember elveszett, hogy az Isten által teremtett világ halandókkal lesz tele, akiknek fájdalom, nyomor, betegség és halál lesz a sorsuk, és hogy nincs mentség a bűnösök számára. Ádám egész családjának meg kell halnia. Ezután láttam a szeretetteljes Jézust fájdalmas aggodalom kifejezésével az arcán. Csakhamar láttam, amint az Urat övező sugárzó fényhez közeledett. Kísérő angyalom így szólt: „Bensőséges megbeszélést folytat az Atyával.” Mialatt Krisztus az Atyával beszélgetett, az angyalok aggodalma a tetőfokára hágott. Háromszor zárta magába az Istent övező fényár Jézust, és mikor harmadszor tért vissza az Atyától, mi is megpillanthattuk alakját. Arca nyugodt volt, minden aggodalomtól mentes, és olyan nyájasság és szelídség áradt szét rajta, amit szavakkal lehetetlen leírni. Majd tudatta az angyalok karával, hogy mentséget találtak az elbukott ember számára: esedezett Atyjához, és engedélyt kapott rá, hogy saját életét mutassa be engesztelő áldozatul az emberiségért, hordja bűneiket, és elszenvedje a halálos ítéletet. Így nyitott utat, melyen át az emberiség a múltban elkövetett bűnökért az Ő vérének érdemeiért bűnbocsánatot nyerhet, engedelmessége által újra visszatérhet abba a kertbe, amiből kiűzetett. Akkor az emberek majd újra közeledhetnek az élet fájához, és ehetnek abból a halhatatlanságot adó gyümölcsből, amihez minden jogukat elveszítették. – *Tapasztalatok és látomások*, 126. o.

Megváltónk él. Nem József új sírjában fekszik. Feltámadt, és felment a mennybe minden hívő lélek Helyettesítőjeként. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Jézus Krisztus érdemei által igazul meg a bűnös, ami azt jelenti, hogy Isten elismeri az emberért fizetett megváltás árát. Mivel Krisztus engedelmes volt a keresztfának haláláig, biztosak lehetünk

abban, hogy az Atya elfogadja a megtérő bűnöst. Ezért tehát megengedhetjük-e magunknak, hogy ingadozzunk a kétely és a hit között? Az Úr Jézus a garancia arra, hogy elfogad minket az Atya. Nem érdemeink által részesülünk Isten jóindulatában, hanem azért, mert hiszünk az Úr Jézusban. (...)

Önnön cselekedeteink révén sosem érhetjük el a tökéletességet. Aki hittel tekint Jézusra, elutasítja saját igazságát. Úgy tekint önmagára, mint aki nem érte el a tökéletességet, elégtelennek látja megtérését, és legerősebb hitét is csak gyengeségnek tartja, legnagyobb áldozatát pedig szegényesnek, és alázattal borul a kereszt lábához. Ennek ellenére csodálkozással hallja Isten Igéjének szavait: „Mindenetek meglehet őbenne.” És ennek következtében a lelke teljes békére lel. Nem kell többé küzdenie önös érdemeinek érzésével, hogy elnyerje Isten jóindulatát. – *Hit és cselekedetek*, 95–96. o.

A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igaz feltámasztását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcaival a sír legyőzőjeként, és kinyilvánította: joga és hatalma van hozzá, hogy örök életet adjon. – *Jézus élete*, 530. o.

November 8., szerda – „Ádám-tól Mózesig”

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek” (Csel 24:15; 1Kor 15:22). A Szentírás azonban különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, az „boldog és szent”. „Rajtuk nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) De azoknak, akik nem bűnbánattal és hittel könyörögtek bocsánatért, viselniük kell törvényszegésük büntetését – „a bűn zsoldját”. (...)

Így ér véget a bűn minden belőle fakadó bajjal és rontással együtt.
– *A nagy küzdelem*, 544–545. o.

A törvényszegés következménye: halál. Ámde Krisztus az életét adta, hogy az embernek még egy lehetőséget kínáljon fel. Nem azért halt meg a kereszten, hogy Isten törvényét eltörölje, hanem hogy az ember számára újabb, egy második próbaidőt biztosítson. Nem azért halt meg, hogy a bűn halhatatlan jellemvonásunk maradjon, hanem azért, hogy jogot szerezzen az ördög megsemmisítésére, akinek hatalma van a halálon. Az egész világot kifizette a megszegett törvény teljes bírságát. Ezt nem azért tette, hogy az ember folytassa törvényszegéseit, hanem hogy megtért, hű alattvalóként megtartsa Isten parancsolatait, törvényét. – *Bizonyságtételek prédikátoroknak*, 134. o.

Sátán ujjongott, amikor sikerült rávennie Mózeszt az Isten elleni bűnre. Bűnéért Mózes a halál uralma alá került. Ha hűséges maradt volna, és nem szennyezte volna be életét ezzel az egy bűnnel, amikor nem az Úrnak tulajdonított dicsőséget azzal, hogy vizet fakasztott a sziklából, akkor bemehetett volna az ígéret földjére, és a halál megtagasztalása nélkül ragadtatott volna el a mennybe. – *Spiritual Gifts*, 4a kötet, 57. o.

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol a bűn kiáradt, Isten kegyelme még bőségesebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – az Úr nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, ami a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, amikor mindent megújít, itt lesz „Isten sátora az emberekkel... és velük lakik, és ők az Ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük, az Ő Istenük” (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki Immánuel – „VELÜNK AZ ISTEN”.
– *Jézus élete*, 26. o.

November 9., csütörtök – Jézus a második Ádám

Isten kezének munkája hűtlenné vált a szent tekintéllyel szemben, ezért az ember teljes mértékben méltatlan lett a mennyei áldásokra.

Ilyen helyzetbe került az emberiség, amikor az ember a bűn által el-távolodott az Úrtól. Ezután többé nem jogosult sem friss levegőre, sem napfényre vagy egyetlen falatka ételre sem. Az ember azonban nem pusztult el, mivel Isten annyira szerette őt, hogy szeretett Fiát adta az emberi bűn büntetésének elviselésére. Krisztus önként ajánlotta fel, hogy átveszi az ember helyét, hogy semmihez sem fogható kegyelme révén az ember újabb – egy második – lehetőséget kapjon, melyben Ádám és Éva tapasztalata figyelmeztetésként szolgálhat számára arra vonatkozóan, hogy ne hágja át a menny törvényét ősszüleihez hasonlóan. Amíg a napfény és a táplálék által kinyilvánított isteni áldásoknak örülhet, addig az emberre háruló feladat a Mindenhatót imádni hálájának kifejezéseként, hogy mindent tőle kapott. Mindaz, amit visszaad Istennek, az Urat illeti meg, hiszen Ő azok adományozója. – *Hit és cselekedetek*, 15. o.

Isten Fia a bűnös helyére lépett, és átment azon a próbán, amiben Ádám elbukott. Krisztus kiállta a pusztai megkísértést, mely százszorta olyan erőteljes volt, mint ami az emberiséget valaha is érthette és érheti. Jézus ugyanúgy utasította vissza Sátán kísértéseit, ahogy minden egyes megkísértett lélek is teheti: az ihletett Igét idézte neki, és így szólt: „Meg van írva...”

Krisztus emberként győzedelmeskedett Sátán kísértései felett. Hozzá hasonlóan minden ember legyőzheti a kísértéseket. Jézus értünk alázta meg magát. Hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. Jóvátette Ádám szégyenletes bukását, és győzelmével bizonyoságot tett az el nem bukott világok és a bukott emberiség előtt, hogy mennyből nyert isteni erő segítségével az ember képes megőrizni az Úr parancsolatait. Jézus, Isten Fia javunkra alázta meg magát, értünk állta ki a kísértést, és a mi érdekünkben győzött, hogy megmutassa, hogyan juthatunk mi is győzelemre. A legszorosabb kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, és biztosított minket afelől, hogy nem hagy bennünket erőnk felett megkísértetni, mert a kísértéssel együtt megmutatja nekünk a szabadulás útját is. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 136–137. o.

November 10., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnyomán, „Segítség a hétköznapokban” című fejezet.

Pátriárkák és próféták, „Kísértés és bukás” című fejezet.